

NAŠ PATNÉ STRANĚ

James
Datterson

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2017 by James Patterson
Translation © Jan Mrlík, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This edition arranged
with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Postavy a události vylíčené v této knize jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými,
či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná
a autorem nezamýšlená.

Z anglického originálu The People vs. Alex Cross
vydaného v roce 2017 nakladatelstvím
Little, Brown and Company, a division of Hachette Book
Group, Inc. přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-537-0

*Pro Carole, mou malou sestřičku,
jednu ze tří mých naprostých favoritů
a rozhodně nejchytřejší z Pattersonů.*

Prolog

HORKÝ LETNÍ VEČER

Jedna

Z nitra rozlehlého bílého domu v koloniálním stylu stojícího ve stinné ulici, kde to vonělo kvetoucími divokými rostlinami, volala žena příjemným jižanským přízvukem: „TW Dva! Kde jsi? Máma potřebuje, abys hned zaběhl do obchodu.“

Chvíli bylo ticho, než zavolala podruhé: „TW Dva! Dvojko!“

Timmy Walker mladší neboli TW Dva či Dvojka byl dvanáctiletý kluk, který stál těsně při kraji lesa, jenž se přimyká ke dvoru za domem.

Jít do obchodu? pomyslel si Dvojka. Měl na práci lepší věci než jet kvůli mámě na kole celou tu cestu tam a zpátky. Vlastně měl na práci daleko lepší věci.

Otevřely se dveře na zadní verandu a zaskřípaly.

„Dvojko, no tak, už ať jsi tady! Nenalákám tě ani na zmrzlinový pohár, až se vrátíš?“

To znamenalo velké pokušení, ale Dvojka se rozhodl provést, co měl v plánu, a pustil se po dobře známé stezce, která vedla z kopce ke dřevařské cestě a k potoku, který v četných meandrech protékal lesem. Připozdívalo se. Sluneční paprsky měděné barvy už dopadaly hodně zešikma, vzduch si však ještě uchovával horkost a panovalo lepkavé dusno.

Dvojka držel v ruce starý otlučený dalekohled, který dostal od dědečka, a říkal si: *Horko, dusno. To je dobré. Nejspíš se v tomhle večerním vedru dá čekat větší aktivita a bude to pokračovat až do noci.*

Zkontroloval své tričko a šortky s maskovacím vzorem a pomyslel si: *Oblečení mám perfektní. Takhle bych se měl dostat fakt blízko, jsem na to dobře vybavený.*

Kolem hlavy mu pískali komáři. Plácl dlaní po tom, který mu sedl na ucho. Slyšel postupně sílicí vrzání cikád na

okolních stromech a ucítil kouř nějakého vzdáleného ohně. Zalovil v kapse a vytáhl cigaretu, kterou štípl mámě z jejího tajného balíčku.

Zapálil si, vtáhl kouř a vyfoukl ho na komáry. Tohle pomůže.

Dvojka pokuřoval, i když přecházel potok a pokračoval po dřevařské cestě, která se půldruhého kilometru táhla při břehu potoka, než od něj odbočila. Pustil se vlevo a pak začal stoupat do kopce, ale vždycky po několika krocích se zastavoval a poslouchal. Nic.

I tak si byl chlapec jistý, že dnes večer uvidí něco dobrého. V pátečním podvečeru na konci léta je ta nejlepší doba. A člověk je nemusí napřed slyšet. To už zjistil, že?

Když se Dvojka přiblížil k vrcholu stráně, zahalil si hlavu maskovací sítí, která měla skoro stejný vzor jako tričko a šortky. Pomalu se kradl k temeni kopce a vyhlížel skrz spleť křovin a šlahounů popínavých rostlin. Slunce brzy zajde. Nic.

Udělal ještě krok. Nic. Další krok.

Támhle!

Dvojka se usmál a příkrčeně se kradl ze svahu k pasece na konci rozježděné blátivé cesty. Kolem se válely plechovky od piva a sáčky od jídla, hromada vysekaného křoví a na protějším okraji paseky stála osamělá modrá Toyota Camry.

Motor neběžel. Všechna okénka byla stažená. Rádio nehrálo. Dvojka si byl docela jistý, proč tady to auto je. Zdvihl dalekohled k očím a zaměřil se na zadní sedadlo toyoty, kde se hemžili dva lidé.

Dvojka spatřil nahá záda jednoho z nich. Děvče!

Výborně.

A blondýna! Ještě lepší.

Náhle se posadila; mohlo jí být asi sedmnáct nebo osmnáct a byla nádherná. Pak se vedle ní posadila druhá svlečená blondýna, mladší, také velmi krásná. Začaly se líbat a laskat.

Dvě

Dvanáctiletý kluk si říkal, že z toho snad dostane infarkt, protože při tom pohledu nemohl ani dýchat. Dvojka roztřeseně spustil dalekohled, sáhl do kapsy a vytáhl iPhone 4, který koupil z druhé ruky na internetu. Našel ikonu kamery a stiskl ji.

Tohle bude boží, pomyslel si. Na tohle nikdo nezapomene.

Potichu postoupil o krok, pak ještě o jeden, a dostal se až na okraj mýtiny. Chvilku se zase soustředil na dvě vášnivé dívky na zadním sedadle auta, ale po dalekohledu už nesáhl.

Teď byl na výpravě. Dvojka zvolil palcem na kameře režim videa a stiskl tlačítko Record.

Zůstával těsně na kraji lesa ve stínu stromů a obcházel celou světlinu, minul hromadu kletí a blížil se k toyotě zezadu zprava. Představoval si, že je jaguár, a postupoval pomaličku a opatrně po náspu kolem cesty, dokud auto s děvčaty neměl poněkud níž a necelých dvacet kroků daleko.

Z tohoto úhlu viděl, že obě dívky jsou úplně nahé. Fascinovalo ho to a byl pěkně nervózní; na jedné straně by rád šel ještě blíž, a nejradši přímo na to zadní sedadlo, kdyby to šlo. Ale tím by se nikam nedostal, že ano...

Měl na ně dokonalý výhled. A světlo bylo pořád ještě dobré. Nepochyboval, že to bude dosud jeho nejlepší dílo. *Dvě blondýny! Budu za hrdinu!*

Dvojka se skoro nahlas zasmál, ale tu jako by zkameněl – jedna dívka odtáhla ruku z prsu té druhé a sjížděla jí dolů, směrem...

Chlapec zaslechl vrčení motoru a rozhlédl se. Připadalo mu, že rychle přijíždí nějaké auto a blíží se k pasece. Dívky to také zaslechly a rychle shledávaly šaty.

To si děláte srandu? zasténal v duchu Dvojka.

Pak zaslechl zaječení. Podíval se zase k autu. Jedno z děvčat zíralo z okna přímo na něho.

„Támhle je nějaký perverzní kluk v maskáčích!“ vykřiklo.
„On nás natáčí!“

Dvojka se vylekal a dal se na útěk. Prchal hlouběji do lesa a po chvíliče zabočil zpátky do směru, odkud přišel, přeska-koval kmeny, shýbal se pod větvemi a usmíval se, jako by právě unikl z nějaké hradní věže s královským klenotem v kapse.

A svým způsobem to byla pravda, no ne? Mrkl na telefon, který svíral pevně v dlaní, ale utíkal dál k cestě. To nebude jen boží video, které chtěl získat, ale ještě něco...

Dvojka zaslechl, jak druhé auto se řvoucím motorem vyjelo na paseku a prudce zastavilo. Jedno z děvčat vyvířsko.

Chlapec se zastavil a ohlédl. Tvář měl pokrytou potem. Snažil se prohlédnout skrz husté listí stromů.

Říkal si, že by měl zmizet a co nejrychleji se vrátit domů, stáhnout video do počítače a celou noc si užívat své vítězství, než se pokusí přijít na to, kterým webovým stránkám by je měl prodat. Přirozená zvědavost ho však hnala zpátky k okraji světliny.

Slunce zapadalo. Na paseku uléhaly stíny. Vedle toyoty stála bílá dodávka ford s nějakým nadupaným motorem běžícím na volnoběh. Blokovala Dvojce výhled na obě dívky.

Zdvíhl k očím dalekohled a viděl, že skla dodávky jsou silně zatmavená. Magneticky přichycené logo na boku obráceném k němu neslo nápis DISH NETWORK.

Satelitní televize? Tady v lese? Není to náhodou...

„Nechte mě!“ vykřikla jedna z dívek z opačné strany dodávky. „Prosím vás! Nedělejte to! Pomoc! Kluku! Pomoz nám, ty kluku!“

Dvojka pochopil, že volá na něho, ale nevěděl, co má dělat.

Následoval další křik, hlasitější, zděšený. Jedna z dívek plakala, naříkala a prosila o smilování.

Dvojka se začal bát, až se roztrásl. Hlas v hlavě na něho ječel *Utíkej!*

Zaznělo prásknutí dvířek od auta. Zasuňuly se boční dveře dodávky a nařikání dívek se ztlumilo.

Asi jsem pěkný mizera, že jsem natáčel to video, pomyslel si Dvojka, ale tohle je vážně průser. Musím něco udělat.

Chvatně šátral v kapse, až vytáhl malou magnetickou přídatnou čočku a tu přitiskl k objektivu fotoaparátu na mobilu. Přešel z režimu videa do fotografování a zaostřil na zadní registrační značku dodávky, vzdálené asi šedesát metrů, kterou ozařovala parkovací světla.

Rozsvítily se čelní reflektory dodávky. Motor zaburácel. Odjížděli.

Dvojka stiskl tlačítko hlasitosti, aby fotografoval bez blesku a autofokusu. *Cvak, cvak, cvak.* Celkem se mu podařilo pět záběrů, ještě než se dodávka rozjela, nabrala rychlost a zmizela z paseky.

Chlapec se díval za odjíždějící dodávkou a pak přiložil k očím okuláry dalekohledu, aby se podíval na toyotu. V posledních zbytcích světla viděl, že je prázdná. Nic se tam nehnulo. Obě dívky zmizely.

Začal se třást a dělalo se mu nevolno. Ty holky přece křičely.

Dvojka se rozhodl, že musí něco udělat. To porno musí vymazat, taky vymyslet nějakou báchorku, proč tohle všechno viděl, a pak to ohlásit na policii. Najdou opuštěnou toyotu, přijdou na to, co byly ty holky zač a zjistí, kdo řídil tu dodávku satelitní firmy.

A musí to všechno udělat co nejdřív.

Podíval se na telefon. Vymáčkal 911, ale nedostal spojení. *Není signál,* přečetl si na displeji. Bude se muset vrátit na druhou stranu potoka, kde by se měl signál zlepšit.

Dvojka se rozhlédl, aby se zorientoval, a vydal se k dřevařské cestě. Než k ní dorazí, bude už tma, ale po těchto lesích chodil už od čtyř let.

Když došel k dřevařské stezce, vyšel mu za zády měsíc ve třetí čtvrti. Rozběhl se, vyklusl na kopec a překonal ho.

Právě v místě, kde cesta začala být zase svažité, Dvojka zachytil pohledem něco temného, masivního a dlouhého, co letělo přímo na něho.

Pokusil se shýbnout, ale bylo pozdě.

Chlapci narazilo do krku chlapské předloktí a přiškrtilo ho. Pod Dvojkou se podlomily nohy, následoval tvrdý náraz, který mu otrásl celým tělem, rukama i hlavou, načež se zhroutil na dřevařskou cestu.

Cítil, že si při pádu zlomil nějakou kost, a ošklivě si narazil hlavu. Před očima jako by se mu rozsvítily hvězdy a prudce rozhodil bezvládnýma rukama. Mobilní telefon mu vyletěl z prstů někam do lesa a Dvojka zjistil, že má vyražený dech.

Vteřinku, možná dvě byl natolik otřesený, že viděl jen stíny a tmu. Neslyšel nic víc než zvuky, které vydával sám, protože se dusil a v celém těle cítil bolest.

Pak těsně vedle sebe zaslechl mužský hlas. „Tak co,“ řekl ten člověk. „Kampak jsi to tak spěchal, mládenče?“

První část

**PLATINOVÝ ODSTÍN
POŠKOZUJE MOZEK**

Kapitola 1

Hleděl jsem do zrcadla v ložnici a pokoušel se uvázat dokonalý uzel na kravatě.

Bylo to jednoduché, rituál, který jsem prováděl každý den, než jsem šel do práce, a přece jsem to nedokázal udělat pořádně.

„Ukaž, Alexi, já ti pomůžu,“ řekla Bree a postavila se mi k boku.

Nechal jsem vázanku viset kolem krku a zabručel jsem: „Nervy.“

„To se dá pochopit,“ přikývla Bree, vklouzla přede mě a srovnala oba konce kravaty.

Měřím o dobrých patnáct čísel víc než moje žena, a tak jsem na ni shora v úžasu zíral, jak snadno ten uzel zvládla.

„Chlapi tohle nikdy nedovedou,“ řekl jsem. „Musíme se za toho druhého postavit, abychom mu svedli uvázat kravatu.“

„To je jenom rozdílnou perspektivou,“ mínila Bree, přitáhla mi uzel ke krku a sklopila a urovnala ohrnutý límec. Zaváhala a pak se na mě rozšířenýma očima s obavou podívala. „Teď už jsi přichystaný.“

Necítil jsem se moc dobře. „Myslíš?“

„Věřím ti,“ řekla Bree, vytáhla se na špičky a zaklonila hlavu. „Všichni ti věříme.“

Políbil jsem ji a sevřel do pevného objetí.

„Miluju tě.“

„Vždycky a napořád,“ dodala Bree.

Když jsem ji pustil z náručí, podezřele se jí leskly oči.

„Teď nasad pokerový výraz,“ řekl jsem a prstem ji pohladil po bradě. „Víš, co nám říkaly Marleyová a Naomi.“

Vytáhla papírový kapesníček a osušila si oči, zatímco já jsem si oblékal sako.

„Lepší?“ zeptala se Bree.

„Perfektní,“ odpověděl jsem a otevřel dveře z ložnice.

Do zbývajících tří ložnic na patře bylo také otevřeno a ve všech byla tma. Sestoupili jsme do přízemí. Celá rodina už se sešla v kuchyni. Moje babička Nana, které je devadesát a něco. Damon, nejstarší syn, který přijel z Univerzity Johnse Hopkinse. Jannie, v té době ve třetím ročníku střední školy a běžecká hvězda. A Ali, předčasně dospívající devítiletý syn. Všichni byli ustrojení, jako by se chystali na pohřeb.

Když mě Ali uviděl, rozplakal se. Přiběhl ke mně a pevně mě objal.

„No tak, no tak,“ chlácholil jsem chlapce a pohladil ho po hlavě.

„To není fér,“ vzlykal Ali. „To není pravda, co o tobě povídají.“

„Samozřejmě že není,“ souhlasila babička Nana. „Nesmíme si jich prostě všímat. Jsou to jen slova, která nikomu neublíží.“

„Slova dokážou ublížit, Nano,“ namítla Jannie. „Dobře vím, jak se Ali cítí. Měla bys vidět, co se píše na sociálních sítích.“

„Nevšímej si toho,“ radila jí Bree. „Stojíme všichni za tvým otcem. Hlavní je naše rodina.“

Stiskla mi ruku.

„Tak pojďme,“ řekl jsem. „Hlavy vzhůru. Nevzdávejme to.“

Babička Nana sáhla po kabelce a zabrblala: „Ráda bych k tomu řekla svoje. Nejradši bych si tuhle do kabelky schovala pánev a někoho z nich s ní praštila.“

Ali přestal fňukat a rozesmál se. „Nemám ti jednu přinést, Nano?“

„Až příště. Stejně bych ji použila, jen kdyby mě vyprovokovali.“

„Pánbu jim pomoz, kdyby to zkusili, Nano,“ poznamenal Damon a všichni jsme se zasmáli.

Už jsem se cítil přece jen o něco líp. Koukl jsem na hodinky. Tři čtvrtě na osm.

„Tak jdeme,“ řekl jsem a vydal se k venkovním dveřím.

Tam jsem se zastavil a poslouchal, jak se za mnou řadí celá rodina.

Zhluboka jsem se nadechl, napřímil ramena jako mariňák v pozoru, stiskl kliku, otevřel dveře a vyšel na verandu.

„To je on!“ vykřikla nějaká žena.

Rozzářila se výkonná lampa a z hloučku supů z médií a nenávislných bláznů se ozval povyk. Ti všichni se shlukli na chodníku před naším domem na Páté ulici v Jihovýchodní čtvrti Washingtonu.

Stálo jich tam patnáct či dvacet, někteří vyzbrojení kamerami a mikrofony, jiní transparenty, které mě očerňovaly, a všichni na mě hulákali otázky nebo nadávky. V tom blázinci jsem nikomu z nich pořádně nerozuměl. Potom nějaký muž s výrazným barytonem zařval dost hlasitě, aby ho v tom rámusu bylo slyšet.

„Uznáváte vinu, doktore Crossi?“ hulákal. „Zastřelil jste chladnokrevně ty lidi?“

Kapitola 2

Před náš dům přijel suburban se zatmavenými skly.

„Držte se pohromadě,“ nabádal jsem svou rodinu. Otázku, kterou na mě ten člověk vykřikl, jsem ignoroval. Otočil jsem se na Damona: „Prosím tě, pomoz babičce.“

Syn přistoupil k Naně a všichni jsme se jako sevřené klubko vydali dolů po schodech a na chodník.

Jeden z reportérů mi nastrčil mikrofon před obličej a křičel: „Doktore Crossi, kolikrát jste tasil pistoli během služby?“

O tom jsem neměl ponětí a nevšímal jsem si ho, ale babička Nana odsekla: „Kolikrát jste se takhle pitomě ptal, když jste se honil za nějakou blbostí?“

Potom už jsem musel napřít všechny vnitřní síly, abych situaci dokázal zvládnout a my mohli přejít chodník k suburbanu. Když jsem viděl, že celá rodina už bezpečně sedí uvnitř SUV, nastoupil jsem na místo spolujezdce a zabouchl dvířka.

Babička Nana si dlouze vydechla.

„Já je tak nenávidím!“ zasyčela Jannie, když jsme vyjžděli.

„Jako by chtěli tátu sežrat,“ dodal Ali.

„Jsou to mizerní paraziti,“ přidal se řidič.

Zanedlouho jsme dojeli před washingtonský justiční palác na Indiana Avenue. Tvoří jej budova se dvěma křídly postavená z hladkého vápence, jejíž vstupní halou je atrium z oceli a skla, a před níž se prostírá docela rozlehlé prostranství lemované pěstěnými parčíky. Jestli u našeho domu čekalo dvacet supů, pak zde na můj střet s chladnou spravedlností číhalo šedesát šakalů.

Moje obhájkyňe Anita Marleyová zde už byla také a čekala u obrubníku.

Tahle vysoká žena se sportovní postavou, kaštanově hnědými vlasy, pihovatá a s pronikavými smaragdově zelenými očima, kdysi studovala na Texaské univerzitě a za její tým hrávala volejbal. Poté absolvovala mezi nejlepšími právnickou fakultu v Rice. Byla elegantní, drzá, bujará, a v soudní síni vystupovala pěkně drsně, a právě z těchto důvodů jsme si ji najali.

Marleyová mi otevřela dvířka auta.

„Od této chvíle budu mluvit jenom já, Alexi,“ řekla panna, což bylo ještě dřív, než ke mně dolehl křik lidí, kteří mě obviňovali a zesměšňovali, a to daleko hůř, než jak tomu bylo před domem.

Podobné události už jsem v dřívějších dobách zažil: bandu lidí, kteří se sbíhali u velkých procesů spolu s místními novináři i zástupci celonárodních médií, dychtícími nakrmit syrovým masem obludu produkující v kabelové televizi

zpravodajství po čtyřiaadvacet hodin denně. Jenže dříve jsem nebyl tím syrovým masem já.

„Mluvte s námi, Crossi!“ křičeli na mě. „Jste vy tím problémem? Jste to vy a vaše kovbojské způsoby, proč se stala americká policie tím, čím je? Že stojí nad zákonem?“

To jsem nedokázal přejít mlčením a odvětil jsem: „Nikdo nestojí nad zákonem.“

„Nic neříkejte!“ zasyčela Marleyová, popadla mě za loket a vedla přes náměstíčko k hlavnímu vchodu do soudní budovy.

To hejno sršňů šlo s námi, stále bzučelo a bodalo.

Zpoza houfu novinářů křičel jakoby vyděšeně nějaký chlap: „Nestřílej na mě, Crossi! Nestřílej!“

Neubráníl jsem se a podíval se po nich. Někteří nesli plakáty, na nichž byl můj obličej přemalovaný velkým červeným X a pod tím text KONEC POLICEJNÍHO NÁSILÍ nebo VINEN PODLE OBŽALOBY!

Přede dveřmi z neprůstřelného skla se Marleyová zastavila a obrátila se proti reflektorům, kamerám a mikrofonům. Napřímil jsem se v ramenou a zvedl hlavu.

Moje obhájkyňe pozvedla ruku a hlasitě, zřetelně prohlásila: „Doktor Cross je nevinný člověk a bezúhonný policejní důstojník. Velmi vítáme možnost, že konečně dostane příležitost očistit své dobré jméno.“

Kapitola 3

Policisté na stanovišti bezpečnostní kontroly se dívali, jak vcházím do justičního paláce a za mnou povykuje tlupa novinářů.

Seržant Doug Kenny, náčelník justiční stráže a můj starý přítel, mě přivítal: „Stojíme při tobě, Alexi. Podle toho, co jsem slyšel, to byly dobré rány. Po čertech dobré rány.“

Zbývající tři policisté přikyvovali a usmívali se na mě, když jsem procházel rámem detektoru kovů. Venku se kohorta lidí z médií sesypala na mou rodinu, která rovněž vcházela do soudní budovy.

Babička Nana, Damon a Jannie se dostali dovnitř nejdřív a vypadali maličko otřeseně. Ali a Bree přišli okamžik po nich. Když se dveře zavřely, Ali se otočil po reportérech civících přes sklo. Pak jim ukázal prostředníček ve všeobecně známém gestu.

„Ali!“ okřikla ho Nana a popadla ho za límec. „Takové chování je nepřijatelné!“

Ale chlapi z ostrahy se na něho usmívali a pochechtávali se, takže Ali nejevil ani dost málo výčitek svědomí.

„Drsný kluk,“ utrousila Anita a vedla mě k výtahům.

„Chytrý kluk,“ ozvala se mladá Afroameričanka, která se mi zjevila po boku. „A vždycky byl.“

Objal jsem ji rukou kolem ramenou, přitiskl ji k sobě a políbil ji na čelo.

„Díky, že jsi přišla, Naomi.“

„Můžeš se na mě vždycky spolehnout, strejdo Alexi,“ odpověděla.

Naomi Crossová, sestra mého zemřelého bratra Aarona, se vlastní pílí vypracovala v uznávanou obhájkyni v trestních věcech a rovnou skočila po příležitosti mi pomáhat a přitom na případu spolupracovat s vyhlášenou Anitou Marleyovou.

„Jaké mám šance, Anito?“ zeptal jsem se, když se za námi zavřely dveře výtahu.

„Tak tuhle hru já nehraju,“ opáčila stroze a upravila si manžety bílé halenky. „Vyložíme porotě fakta a potom necháme na porotcích, aby rozhodli.“

„Ale viděla jste přece důkazy, které předkládá státní zástupce.“

„A mám taky přibližnou představu o jejich teorii. Myslím, že naše verze je přesvědčivější a mám v úmyslu ji prezentovat co nejlíp.“

Věřil jsem jí. Jenom během posledních šesti let získala Marleyová vítězství v osmi velmi významných případech lidí souzených pro vraždu. Když mě obvinili z dvojnásobné vraždy, oslovil jsem ji a očekával jsem, že odmítne, protože je „příliš zaměstnaná“. Místo toho hned další den přiletěla z Dallasu do D. C. a od té doby se starala o mou obhajobu.

Anita se mi zamlouvala. Nezatěžovala se podružnostmi. Bleskově jí to myslelo, a nezdráhala se využít svého šarmu, pěkného vzhledu nebo hereckých vloh, aby pomohla klientovi. Viděl jsem, jak tohle všechno uplatnila vůči soudci, který přehlédl výsledky několika předsoudních rozhodnutí, v nichž – až na několik nejasných případů – snadno získala vítězství.

Jenže nezastírala, že můj případ patří k těm nejsložitějším, s jakými měla tu čest, přičemž jeho nitky sahají hluboko do mé minulosti.

Uběhlo už skoro patnáct let od doby, kdy psychopat Gary Soneji začal unášet a vraždit lidi. Já jsem ho poslal do vězení, on však po několika letech z kriminálu utekl a začal sestavovat bomby.

Několik jich odpálil a zabil větší množství lidí, než se nám ho povedlo zahnat do kouta v jednom opuštěném rozlehlém tunelovém systému pod Manhattanem. Skoro mě tehdy zabil, ale ještě jsem ho stačil postřelit. Odklopýtal pryč a ztratil se ve tmě, načež vybuchla bomba, kterou měl u sebe.

Uplynulo skoro deset let. Můj parták u Metropolitního policejního oddělení ve Washingtonu John Sampson šel se mnou vypomáhat do kuchyně, kterou provozovala farnost. Tu dovnitř vtrhl člověk, který Sonejimu jako by z oka vypadl, vystřelil na kuchaře a jeptišku a Sampsona trefil do hlavy.

Jako zázrakem to všichni tři přežili, ale toho Sonejiho dvojníka jsme nenašli.

Ukázalo se, že existuje jakýsi kult zasvěcený Sonejimu, který se prezentuje na temném webu. Prošetřování tohoto

kultu mě oklikou přivedlo do opuštěné továrny v jihovýchodní části Washingtonu, kde mě napadli tři ozbrojení lidé s maskami Sonejiho na tvářích. Po všech jsem vystřelil a dva z nich zabil.

Když pak policie na mé volání o pomoc přijela, ani u jedné oběti nenašla žádnou zbraň a mě obvinili z dvojnásobné vraždy a pokusu o vraždu.

Vyjeli jsme do třetího podlaží justičního paláce a dveře výtahu se otevřely. Zamířili jsme rovnou k jednací síni 9B a přitom jsme museli projít špalírem lidí, kteří se pokoušeli dostat na místa pro veřejnost. Nevšimli jsme si zuřivého syčivého šepotu, který nás přitom provázel. Vešli jsme dovnitř.

Galerie pro veřejnost už byla téměř zaplněná. Zástupci médií obsadili čtyři řady po levé straně. Přední řada za stolem prokurátora, vyhrazená pro oběti a jejich rodiny, zůstávala prázdná. Rovněž tak řada sedadel po pravé straně, rezervovaná pro mou rodinu.

„Zůstaňte stát,“ zamumlala Marleyová, když jsme minuli soudcovský stůl a dospěli k místům pro obhajobu. „Chci, aby se všichni dívali na vás. Předvedte sebedůvěru a hrdost na to, že jste polda.“

„Snažím se,“ odpověděl jsem šepem.

„Tamhle přichází prokurátor s asistentkou,“ ozvala se Naomi.

„Na ty nekoukejte,“ instruovala nás Marleyová, „ti patří mně.“

Tak jsem se tam nedíval, ale i tak jsem periferním viděním zahlédl dva zástupce prokuratury Spojených států, jak pod stůl zasunují tašky se spisy. Vedoucí prokurátor Nathan Wills svým vzhledem vzbuzoval představu, že nedokáže projít kolem vdolku, aniž by ho snědl. Bylo mu kolem pětatřiceti, ale měl těstovitý obličej a pětadvacet kilo nadváhy. Logicky to u něho vyvolávalo tendenci se potit. A hodně.

Ale Anita i Naomi mě varovaly, abych toho muže nepodceňoval. Absolvoval právnická studia na Boalt Hall při

univerzitě v Berkeley jako nejlepší z ročníku. Poté vykonával praxi u odvolacího soudu pro devátý obvod, načež nastoupil k ministerstvu spravedlnosti.

Jeho asistentka Athena Carlisleová měla pověst podobně schopné právničky. Pocházela z velmi chudé rodiny pachtýře u Mississippi a jako první z rodiny se jí podařilo absolvovat střední školu. Získala plné stipendium na Morehouse College, školu ukončila jako nejlepší ze třídy a nastoupila ke studiu práv do Georgetownu, kde pracovala jako editorka odborného časopisu *Law Review*.

Podle profilů obou prokurátorů, které minulý týden publikoval *Washington Post*, platili jak Wills, tak Carlisleová za extrémně ambiciózní, takže určitě velmi dychtí uspět v případě, kdy proti mně stojí federální vláda.

Proč vláda USA? Proč mocný úřad generálního prokurátora USA? Tak to prostě ve Washingtonu chodí už od 70. let minulého století. Když vás obviní z vraždy v hlavním městě Spojených států, no tak se stát postará, abyste také byli potrestáni.

Za sebou jsem zaslechl mumlání a šoupání podrážek, ohlédl jsem se a viděl, že moje rodina usedá na svá místa. Bree se na mě hrdinsky usmála a neslyšně artikulovala *miluji tě*.

Už jsem se chystal odpovědět, ale zarazil jsem se, když jsem viděl do soudní síně vstupovat teenagera v khaki kalhotách a modré košili s příliš krátkými rukávy. Jmenoval se Dylan Winslow. Jeho otcem byl Gary Soneji. Matka se stala jednou z obětí mé střelby. Dylan došel až k našemu stolu, na tři metry ode mě, odhrnul si černé lesklé vlasy a upřel na mě zlý pohled.

„Přeju si, aby tě soud poslal do pekla, Crossi,“ řekl Winslow a zlomyslně, škodolibě se usmíval. „Čestně, nemůžu se dočkat, až tě uvidím mizet v plamenech.“

Ali vyskočil a vybafl: „Tak jako zmizel tvůj otec?“

Myslel jsem, že se Winslow rozzuří a syna napadne. Damon uvažoval podobně a postavil se vedle Aliho.

Winslow se místo toho, aby na Aliho zaútočil, usmál ještě zlomyslněji.

„Správně, kluku,“ řekl ledově. „Přesně tak jako můj táta.“

„Všichni povstaňte!“ zvolal soudní úředník. „Začíná zasedání Nejvyššího soudu pro District of Columbia. Předsedá soudkyně Priscilla Larchová.“

Soudkyně Larchová, žena po padesátce se silnými brýlemi a načerno obarvenými vlasy staženými do strohého účesu, mohla měřit nanejvýš sto padesát centimetrů. Byla tak maličká, že působilo až komicky, když usedala za svůj předsednický stůl.

Mně ale do smíchu nebylo. Larchová měla zaslouženou pověst soudkyně, která neváhá ukládat rozsudky smrti.

Soudkyně dvakrát udeřila paličkou do podložky, rozhlédla se přes ty svoje brýle a vykouřeným hlasem zakrákala: „Lid versus Alex Cross. Zahajují soudní líčení.“

Kapitola 4

O šest týdnů dříve...

John Sampson se snažil zůstat klidný a namlouvat si, že přijme jakékoli rozhodnutí, které ho čeká za dvoukřídlovými dřevěnými dveřmi ve čtvrtém patře Daly Building v centru Washingtonu.

Jenže Sampson nedokázal zůstat v klidu. Cítil vlastní pot a trýznila ho úzkost.

Když na něho k páté hodině odpoledne sekretářka konečně kývla, sevřel se mu žaludek v křeči. „Teď vás přijme, pane Sampson.“

„Děkuji,“ zahuhlal Sampson. Vstal a trochu se rozkročil, jak ho to učil terapeut, aby se připravil na případný náznak závratě, která ho občas trápila od chvíle, kdy byl postřelen do hlavy.

Sampson kráčet ke dveřím a pokoušel se předstírat sebe-důvěru. Otevřel, vstoupil dovnitř a spatřil Bryana Michaelse usazeného za stolem a podepisujícího nějaké listiny. Tenhle stříbrovlasý chlap, náčelník Metropolitního policejního oddělení ve Washingtonu, byl na muže několik let po padesátce v ohromující fyzické kondici. Zvedl pohled k návštěvníkovi, mdle se pousmál a ukázal na křesílko, aby se posadil.

„Jestli by to nevadilo, pane, radši bych postál,“ řekl Sampson.

Náčelníkovi se vytratil úsměv z tváře. Odložil pero na stůl a díval se, jak Sampson přichází blíž a zůstává stát. Náčelník se opřel v křesle a několik dlouhých zneklidňujících minut si prohlížel velkého muže na druhé straně stolu, a přitom pohledem nejednou zabrousil na jizvu, kterou měl detektiv na levé straně čela.

„Viděl jsem, že se ti dařilo při střeleckém testu,“ řekl Michaels nakonec.

„Nebyl to žádný hvězdný výkon, ale prošel jsem, pane.“

„Ano, prošel,“ přikývl Michaels. „A chybělo málo, abys v testech fyzické zdatnosti vyrovnal své nejlepší výsledky.“

„Dřel jsem jako kůň, abych to zvládl, náčelníku.“

Sampsonovi neušlo, že náčelník znovu zabloudil pohledem k jizvě na čele.

„Ano, *dřel* jsi na sobě, Johne,“ souhlasil Michaels tónem, který Sampsona vylekal, protože vycítil, že by mohl prohrát, a možná ho čeká propuštění.

Ale náčelník pokračoval. „Taky jsem ale musel úplně odpovědně posoudit, jestli tě po traumatu, které jsi utrpěl, mám znovu postavit do služby v terénu. Musel jsem se ptát sám sebe, jestli se na tebe ostatní policisté v kritické situaci budou moct spolehnout.“

Sampson přemýšlel o stejném problému, ale teď mlčel a díval se na náčelníka, s čím vyrukuje. Přešla chvíle mlčení, která se ještě protáhla.

Pak se náčelník Michaels usmál, vstal a podal mu ruku. „Vítej zpátky, detektive Sampson. Hodně jsi nám chyběl.“

Sampson se zazubil, přijal nabídnutou ruku a mocně jí potřásl. „Díky, šéfe. Nebudete toho litovat.“

„Však já vím,“ opáčil Michaels. „Spousta dalších policistů v tobě vidí vzor. Chci, aby sis toho byl vědom.“

„Ano, pane. Díky.“

„Budeš potřebovat nového parťáka,“ pokračoval náčelník a zatvářil se pochmurně.

Oba pocítili nepříjemné rozpaky, ale potom Sampson prohlásil: „Jsem na to připravený, pane.“

Náčelník Michaels si ho chvílku prohlížel. „Nesnáším situace, kdy se mlčením přechází důležité věci.“

„Ano, pane. Ale já pevně věřím, že to ta naše gorila nakonec dotáhne k vítězství.“

Michaelsův výraz změkkl. „Taky doufám. Jak mu je?“

„Pustil se do poradenství, aby zabil čas do soudního líčení,“ odpověděl Sampson.

„Vyříd Alexovi, že mu držím palce. To myslím vážně.“

Ozvalo se rázné zaklepání na dveře a do kanceláře vešla kostnatá, vysoce rozrušená zrzavá žena s odznakem detektiva pověšeným na řetízku kolem krku.

„Foxová!“ vyštěkl našťavaně Michaels. „Ještě jsem vás sem nepozval!“

Foxová se podívala po Sampsonovi a pak zase zpátky na šéfa. „Omlouvám se, pane, ale s detektivem Sampsonem jsme zrovna vyfasovali ošklivý případ. Únos a střelba ve Washingtonské latinské škole.“

„V latinské?“ řekl Sampson. „Tam chodí Ali Cross.“

Kapitola 5

Když Sampson našel Aliho sedět na schodech před Washingtonskou latinskou internátní školou, byl chlapec hodně otřesený, ale fyzicky v pořádku. Batoh držel mezi koleny a utíral si slzy.

Strážník hlásil, že Ali celý ten brutální incident pozoroval. Spolu s ním to vidělo ještě pět dalších školáků, kteří po vyučování docházeli do debatního kroužku.

„Jsi v pořádku, kamarádíčku?“ zeptal se Sampson a složil své rozměrné tělo na schody vedle Aliho. Jednou rukou vzal chlapce kolem ramenou a přitiskl ho k sobě. Byla půlka října, blížil se chladný večer a chlapec se celý třásl.

„Táta už pro mě jede,“ oznámil Ali monotónním hlasem. „A Bree jede s ním.“

„Pověz mi, co se tady stalo.“

Než se do toho mohl Ali pustit, ozvala se vyšetřovatelka Ainsley Foxová. „Detektive Sampson... Mohla bych s vámi mluvit?“

Stála při úpatí schodiště a mračila se na něho.

„Drž se, chlape,“ řekl Sampson a poplácal Aliho po zádech. Pak vstal a sestoupil po schodech k policistce.

Foxová ho začala potichu plísnit. „Možná jste během zdravotní dovolené zapomněl, že máme jasné pravidlo, které nedovoluje fyzický kontakt s nezletilými.“

Sampson se na ni zamračil. „Ten kluk je jako můj vlastní, Foxová.“

„Ale není váš vlastní, a pravidla jsou pravidla. Ať vás střelili do hlavy nebo ne, buď budete postupovat podle nich, nebo vás mohou potkat stejné následky jako ty, kterým teď čelí váš bývalý parťák.“

Sampson zaskřípal zuby. „Foxová, tamhle je pět dalších dětí, které můžete vyslyšet *podle pravidel*. Čekají jen na vás.“

Foxová zaváhala a zmlkla, ale pak vzdorně zvedla hlavu a vydala se k hloučku ostatních rozčilených dětí. Sampson se vrátil k Alimu ve chvíli, kdy Alex Cross a Bree Stoneová podlézali policejní pásku, kterou bylo ohrazeno místo činu. Alex chytil Aliho do náručí a pevně ho k sobě přivinul. Syn se k němu přitiskl ze všech sil a rozplakal se.

Když se oba uklidnili, Sampson znovu Aliho požádal, aby pověděl, co vlastně viděl.

Ali vyprávěl, že když vyšel ze školy, byla už tma. Před ním šla skupinka kamarádů z debatní skupiny. Byl z nich nejmladší a o dost menší než oni, takže když začal křik, měl zpočátku blokovaný výhled. Pak se všichni spolužáci rozběhli, každý jinam. Ali s nimi ale neutíkal. Zůstal stát na místě a vytáhl z kapsy mobil.

„Tys volal na 911?“ zeptala se Bree.

„Ne. Natáčel jsem je.“

„Tys je natáčel?“ vydechl ohromeně Sampson.

„Rozhodně bych se s nimi nešel prát,“ odpověděl Ali, vytáhl mobil a pustil video.

Záběr byl nejprve roztřesený, ale pak se ustálil, takže bylo dobře vidět tři muže ve tmavých kombinézách a s maskami na obličejích, jak táhnou ječící blondatou teenagerku přes terasu před školou směrem ke Druhé ulici.

„To je Gretchen Lindelová, tati,“ řekl Ali. „Ona je teď ve třetím ročníku.“

Na záběru bylo vidět, že únosci už dověkli Gretchen Lindelovou na chodník. Do obrazu se vřítela nějaká žena. Očividně zuřila a hnala se se přímo proti maskovaným mužům.

„To je paní Petriková,“ ozval se potichu Ali. „Ona vede náš diskusní kroužek.“

Jeden z maskovaných únosců pustil Gretchen, otočil se a bez zaváhání střelil paní Petrikovou z bezprostřední

blízkosti do obličeje. Sampsonovi při pohledu na tu chladnokrevnou vraždu přeběhl mráz po zádech.

Odvážná učitelka angličtiny a rétoriky zemřela během vteřiny na ulici před svou školou. Její tělo tvrdě dopadlo na zem. Střelec se otočil ke Gretchen, kterou ostatní únosci mezitím drželi mezi dvěma zaparkovanými auty.

Ali se znovu ozval. „Tohle je to nejhorší.“

Přímo před únosci zastavilo s pištěním pneumatik hlídkové vozidlo Metropolitního policejního oddělení s vřiskající sirénou a blikajícími majáky. Muži otevřeli dvířka, hodili Gretchen na zadní sedadlo, sami také naskočili do vozu a hlídkové vozidlo se opět s kvíčícími pneumatikami a nařikající sirénou bleskově ztratilo z dohledu.

Kapitola 6

Když mě po mamčině smrti vzala babička Nana na jih, zanedlouho mě přistihla, jak lenoším na verandě před domem a vůbec nic nedělám.

Bylo mi deset. Nana se mě zeptala, čím se zrovna zabývám, a já jsem řekl pravdu.

„Dýchám,“ odpověděl jsem.

„Ale ne dost,“ odvětila babička Nana. „Já vím, že se ti tady nelíbí, Alexi, ale dej tomu čas. Zalíbí se ti to. A do té doby chci, abys měl pořádko dělat. Necítíš se na nic víc než na dýchání? Tak pojď se mnou. Dám ti něco, co budeš moct dělat.“

„Ale co když se necítím na to, abych něco dělal?“

Babička si zapřela ruce o boky, pozdvihla obočí a řekla: „V mém domě tuhle možnost mít nebudeš. A víš co? Až vyrostíš a jednou odtud odejdeš, ani pak tu možnost nedostaneš.“

Leda by sis vzal nějaké hodně bohaté děvče nebo vyhrál v loterii.“

Ironií osudu o téměř čtyřicet let později, když už babičce bylo přes devadesát, že v loterii vyhrála – přesněji podařilo se jí získat prémii Powerball. Rozhodla se nechat si ji vyplácet jednorázově, a když uhradila obcludnou daň, ihned založila nadaci zaměřenou na podporu gramotnosti, pomoci nejchudším a na program teplých snídaní podávaných v rámci místních farností.

Také se postarala, že všechny moje děti mohly získat takové vzdělání, po jakém toužily. I tak babičce Naně zbylo ještě dost peněz, aby si celá Crossova rodina mohla sednout na verandu a nikdo nemusel nic dělat, dokud neskončíme pod drnem.

Ovšem něco takového se od mojí babičky nedalo čekat. Smyslem jejího života se stalo prospívat ostatním a pomáhat jim. Po měsících, během nichž jsem byl kvůli svému soudnímu případu suspendován, a i když jsem Anitě a Naomi pomáhal s přípravou své obhajoby, měla babička Nana dojem, že potřebuji něco víc než jen přemýšlet nad způsoby, jak se vyhnout vězení.

Měla pravdu. Přistihl jsem se až příliš často, že „jen dýchám“, než aby mi to bylo příjemné.

Rozhodl jsem se, že když prozatím nemohu být policistou, musím mít nějaký důvod vstát ráno z postele a být užitečný taky někomu jinému než sám sobě. A tak jsem se vrátil k původní profesi psychologického poradce.

Zřídil jsem si kancelář ve sklepe, kam vedl zvláštní vchod, vytáhl jsem z krabice zarámované magisterské a doktorské diplomy z Univerzity Johnse Hopkinse a téměř po dvou desetiletích služby u bezpečnostních složek jsem si znovu pověsil na dveře firemní ceduli.

Obvolal jsem všechny úřadovny sociálních služeb v metropolitní oblasti, nabídl jim své schopnosti a zkušenosti a požádal je, aby vzali na vědomí, že mohu poskytnout

službu jejich klientům. Naštěstí mi jich poslali celou řadu, a po nich další, a tak se moje praxe utěšeně rozrůstala.

Dva dny poté, co se Ali stal svědkem únosu a vraždy u Washingtonské latinské školy, jsem seděl ve své sklepní kanceláři a někdo tiše zaklepal na dveře.

Podíval jsem se do diáře: *Paul Fiore. První návštěva.* Přesně na čas.

Přistoupil jsem ke dveřím, otevřel je a spustil: „Dobrý den, pane Fio...“

Přede mnou stál podsaditý chlapík vysoký skoro metr osmdesát, přes devadesát kilo živé váhy, vlnité vlasy, hnědé oči, olivová pleť a jakoby dětská tvář. Jeho věk jsem nedokázal uhodnout. Avšak podle oblečení jsem bez pochyb poznal, jaké je jeho povolání.

„Omlouvám se, *otče* Fiore,“ opravil jsem se. „Prosím, pojdte dál.“

Kapitola 7

Když katolický kněz vcházel do mé kanceláře, jako by ho tížily jisté rozpaky. „Měl jsem vám to povědět už do telefonu, doktore Crossi. Jen jsem nevěděl, co byste si o tom myslel.“

„Myslel bych, že se s vámi rád setkám,“ odpověděl jsem a zavřel dveře. „Jak vám mohu být prospěšný?“

Otec Fiore se usmíval, ale stále byl napjatý.

„Prosím, *otče*,“ ukázal jsem na bohatě čalouněné křeslo pro klienty.

„Tohle je *divné*,“ pronesl kněz, když se posadil a rozhlédl se kolem.

„Jakpak to?“

„Obyčejně jsem to já, kdo poslouchá zpovědi.“

S úsměvem jsem se posadil. „Promiňte, že se ptám, ale církev nedisponuje nějakými poradci?“

„Ale ano,“ povzdych si otec Fiore. „Já se však obávám, že tohle je věc příliš delikátní, doktore Crossi. Taková, že by mohla být nesprávně pochopena i v osvícené době Jeho Svatosti papeže Františka.“

„To může být pravda,“ přisvědčil jsem a přisunul si žlutý blok. „Co kdybyste to vzal od začátku?“

Fiore mi vyprávěl, že touhu po kněžském povolání v sobě objevil ve čtrnácti letech. Vysvěcen byl ve dvaadvaceti a pak pracoval v některých z nejhudších čtvrtí Chicaga. Zanechal tam tak skvělý dojem, že ho církev přeradila do Washingtonu, kde svůj čas dělil mezi farnost sv. Antonína z Padovy a kardinálskou kancelář, kde pracoval na financování programů zaměřených na pomoc nejhudším lidem.

„Nadace mojí babičky financuje podobné programy,“ poznamenal jsem.

Fiore se usmál. „A odkud myslíte, že jsem se o vás dozvěděl?“

Musel jsem se zasmát. Když člověk nechá Naně volnou ruku, tak mu jako klienta sežene kněze.

„To je velká dáma, vaše babička,“ přikyvoval kněz. „Odpověď *ne* prostě neslyší a je nesmírně velkodušná.“

„To ji přesně vystihuje. Ale vraťme se k důvodu vaší návštěvy.“

Kněz se maličko zachmuřil a pokračoval ve vyprávění. Vysvětloval, že počátkem roku se spolu s kardinálem účastnil v jednom georgetownském hotelu shromáždění, jehož účelem bylo získat další finance. Tam narazil na mladou ženu Penny Maxwellovou, která stála stranou ve vstupní hale a plakala. Zastavil se u ní, aby ji utěšil.

Paní Maxwellová byla vdova. Právě nadešlo druhé výročí smrti jejího manžela, který padl v Afghánistánu, a ač se snažila ze všech sil, nedokázala udržet emoce pod kontrolou.

„Trpěla, trápil ji zármutek,“ líčil Fiore. „A tak jsem udělal to, co kněží dělávají – vyslechl jsem ji, promluvil s ní a společně jsme se pomodlili.“

Po shromáždění ji doprovázel kolem Georgetownského kanálu a tři hodiny poslouchal její líčení, jaké zkoušky jí život připravil coby vdově po nadaném vojenském lékaři a matce dvou úžasných synů.

Fioreho její líčení ohromilo a rozrušilo; Penny byla velice odvážná, rozhodnutá syny správně vychovat, a vůbec dělat i s nimi všechno k uctění památky zemřelého manžela. Ke svému překvapení otec Fiore zjistil, že Penny občas chodí na bohoslužby ke svatému Antonínovi.

„Penny začala na mše vodit i své chlapce, a tak jsem je oba poznal,“ pokračoval kněz. „Začali jsme spolu podnikat různé věci, chodit na výlety, koupali jsme se na pláži a přišlo mi, že zažívám zvláštní dimenzi života, o níž jsem si myslel, že jí rozumím, ale nebyla to pravda.“

„Jakápak dimenze to byla?“ zeptal jsem se.

„Láska,“ řekl Fiore a poposedl v křesle dopředu, svěsil hlavu a mnul si v rozpacích ruce. „Nešlo o to, že bych se do Penny jen zamiloval, doktore Crossi. Stala se mou nejlepší přítelkyní a já zase jejím přítelem. A ti její chlupci jsou prostě... pokaždé, když od nich odcházím, mám pocit, jako by mi v srdci zůstávala nějaká díra.“

„Víš Penny o tom, co k ní cítíte?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „Cítíme oba totéž.“

„Spalíte spolu?“

„Ne,“ odpověděl rázně. „Oba věříme v posvátnost manželského svazku.“

„Jenže církev naopak nevěří v ženaté kněze,“ namítl jsem.

Zničeně přikývl a řekl: „No tak co mám dělat, doktore Crossi? Opustit jediné povolání, jaké jsem kdy měl, nebo opustit jedinou ženu, kterou jsem kdy miloval?“

Kapitola 8

Rozrušená žena s popelavou tváří přistoupila k řádce mikrofonů.

„Prosím vás,“ promluvila rozechvěle Eliza Lindelová, „snažně vás prosím, z celého srdce zlomené matky, pokud víte cokoli o únosu mé dcery, přihlaste se, zavolejte policii nebo FBI a dopřejte mi naději. Gretchen je sladké, nevinné mladé děvče. Prosím, pomozte nám ji najít dřív, než bude příliš pozdě.“

Vysílání se přepojilo do studia místní zpravodajské stanice, kde komentátor začal drmolit podrobnosti o únosu.

Bree, která pořad sledovala ve své kanceláři v centru města, stiskla na dálkovém ovládaní tlačítko k vypnutí zvuku. Nestála o to poslouchat řeči nějakých panáků, kteří v televizi blábolí zmatené teorie o tomto případu. Sama znala současnou situaci nejlépe. Kritických prvních osmačtyřicet hodin vyšetřování uběhlo, aniž by dosáhli nějakého pokroku. Částečně se na tom podepsal fakt, že do věci vstoupila FBI a případ převzala, protože šlo o únos a pachatelé velmi pravděpodobně odvezou Gretchen za hranice státu. Bree zůstala od toho okamžiku víceméně odříznutá od informací, a totéž platilo pro celé Metroropolitní policejní oddělení, zvláště poté, co agenti FBI zhlédli záznam únosu a viděli v něm zneužití policejního vozu. Pokud věděla, zatím nepřišel žádný požadavek na složení výkupného, únoscí se nepokusili vůbec nikoho kontaktovat.

„Šéfová?“ ozval se Sampson a současně zaklepal na dveře. „Něco máme.“

Než mu stačila odpovědět, prodrala se před Sampsona vyšetřovatelka Foxová a prohlásila: „Myslím, že bychom to měli ohlásit FBI. Ti teď přece tenhle případ vedou.“

Bree na ni upřela chladný pohled. Ainsley Foxová prostě každé pravidlo nebo příkaz uctívala jako slovo boží.